

บทที่ ๖
วางหมาก

-1-

'งานเทศกาลวัฒนธรรมของโรงเรียนไฮใจครั้งที่ห้า วันเสาร์
อาทิตย์ที่ 2-3 ตุลาคม ตั้งแต่เวลา 9.00-15.30 น.'

'เปลี่ยนโรงเรียนให้เป็นภาควาดยุคสงคราม...งานเทศกาล
แต่งชุดยุคสงครามกันทั้งโรงเรียน!'

'วันที่ 1 กิจกรรมแผนกมัธยมปลาย ละคร งานออกร้าน
บ้านผีสิง การแสดงบนเวที ฯลฯ'

กิจกรรมแผนกมัธยมต้น งานประกวดร้องเพลงประสานเสียง
ขบวนพาเหรดยุคสงคราม ฯลฯ'

'วันที่ 2 กิจกรรมรวมของแผนกมัธยมต้นและแผนกมัธยมปลาย
สงครามชิงพื้นที่...สมรภูมิกุปราสาทฮาจิโอบิ'

'บาชาร์สินค้ายุคสงครามโดยสมาคมผู้ปกครอง'

งานเทศกาลวัฒนธรรมยุคสงครามของโรงเรียนไฮใจซึ่งโฆษณา
ไว้เช่นนั้นบนโปสเตอร์พิมพ์เองมาถึงวันงานในที่สุด สภาพลมฟ้า

อากาศในช่วงสองวันดังกล่าวมีท่าที่ว่าจะไปรอด โดยเฉพาะเช้าวันเสาร์นี้อากาศปลอดโปร่งถือเป็นฤกษ์ดีทีเดียว

เมื่อคนทั่วไปนอกจากครอบครัวของนักเรียนได้เห็นโปสเตอร์ตามมุมถนนหรือบอร์ดประกาศของโรงเรียนก็แสดงความสนใจต่อข้อที่มีการแต่งตั้งชุดยุคสงครามกันทั้งโรงเรียนไม่น้อย ถึงโรงเรียนนี้จะไม่ถือว่าเดินทางสะดวกนัก ทว่าแต่เข้ามาก็เริ่มเห็นผู้ร่วมงานเพิ่มขึ้นประปราย

แม้จะประกาศชื่อว่าเป็นงานเทศกาลวัฒนธรรมครั้งที่ห้า แต่สามครั้งแรกก็มีแต่แผนกมัธยมต้น โรงเรียนไฮโซซึ่งมีตึกเรียนใหม่เอี่ยมอ่องนั้นยังไม่เป็นที่รู้จักกว้างขวาง ทางฝ่ายผู้บริหารจึงแสดงเจตนารมณ์ชัดเจนว่าต้องการโฆษณาโรงเรียนต่อบุคคลภายนอกเพื่อรับสมัครนักเรียนรุ่นถัดไปให้มากขึ้นอีกด้วย งบประมาณจำนวนมหาศาลที่ลงทุนให้กับงานเทศกาลวัฒนธรรมนี้ก็เพื่อเรียกคนมาร่วมงานให้เยอะที่สุดเท่าที่จะทำได้นั่นเอง

บรรดาสมาชิกสถานนักเรียนแผนกมัธยมปลายต่างค่อยโล่งใจเมื่องานเริ่มด้วยดี แต่ก็ยังเร็วไปที่จะวางใจเสียทีเดียว ความอลหม่านของฝ่ายบริหารงานต่อเนื่องมาตั้งแต่เมื่อวันก่อน และแทบทุกคนก็ต้องอยู่ทำงานจนเข้าด้วยซ้ำ

เป็นที่รู้กันตั้งแต่ขั้นตอนการเตรียมงานว่าการจัดหาชุดสำหรับนักเรียนทั้งโรงเรียนนี้ช่างยากเย็นแสนเข็ญเพียงใด จำนวนนักเรียนทั้งมัธยมต้นมัธยมปลายรวมกันทั้งหมดหกร้อยคนอาจจะถือว่าน้อยสำหรับงานระดับโรงเรียน แต่เมื่อแห่งมองกองภูเขาสูงลิ่วของชุดให้เข้ากับอุปกรณ์ต่างๆ ที่ถูกขนเข้ามาในห้องโถงหอประชุมแล้วทุกคนก็ซาบซึ้งกันว่านี่เป็นงานใหญ่มากทีเดียว

กว่าจะแกะห่อออกตรวจของภายในและแจกจ่ายไปตาม

ชั้นเรียนต่างๆ เสร็จสิ้นก็เสียเวลาจนเกือบข้ามวัน ไหนจะต้องทำ
 ชุ้มประตูและสแตนดาร์ดสำหรับระดับสนาม สมาชิกสภานักเรียนจึง
 ไม่มีเวลาได้กลับหอพักกันเลย

อิสึมิโกะกับมายูระซึ่งเป็นสมาชิกนักเรียนหญิงปีหนึ่งนั้นสุดท้าย
 ก็ไม่ได้กลับห้องตัวเอง และต้องจับตืนหนึ่งบนเก้าอี้ของห้องโถง

การหลับนอนในที่ซึ่งไม่มีที่นอนเป็นประสบการณ์ครั้งแรกใน
 ชีวิตของอิสึมิโกะ เธอหลับหงายไปเพียงเล็กน้อย ซ้ำยังปวดเมื่อยไป
 ทั้งตัวจนไม่รู้สึกรู้ว่าได้พักผ่อนเท่าไรนัก ทว่าความตื่นเต้นที่มีต่องาน
 เทศกาลวัฒนธรรมครั้งใหญ่ก็พลอยแพร่กระจายมาถึงเด็กสาวด้วย
 เธอจึงไม่รู้สึกรู้สึกทรมานเท่าไรและคิดว่าเหตุการณ์ที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่ง
 ของชีวิตประจำวันนี้ออกจะสนุกดี

ระหว่างการเตรียมงานก่อนวันจริง...

พอถึงเวลาต้องแจกชุดยุคสงครามไปให้คนทั้งโรงเรียน
 คณะกรรมการงานเทศกาลกับสภานักเรียนแผนกมัธยมต้นก็มา
 ช่วยงานที่หอประชุมด้วย

อิสึมิโกะเข้าเรียนมาตอนมัธยมปลายทำให้เธอไม่รู้จักร
 หน้าค่าตาเด็กมัธยมต้นเลย เธอจึงต้องรับหน้าที่นางแบบชุดเจ้าหญิง
 ของแผนกมัธยมต้นและตกอยู่ในวงล้อมของพวกเขา เด็กสาวจึงเพ็ง
 นึกสนใจรุ่นน้องมัธยมต้นขึ้นมาเป็นครั้งแรกก็ว่าได้

การคบหากันระหว่างมัธยมต้นมัธยมปลายในโรงเรียนนี้ดูจะ
 ไม่ใช่เรื่องแปลก เด็กมัธยมต้นปีสามกับเด็กมัธยมปลายปีหนึ่งมี
 หลายวิชาที่สามารถเรียนร่วมกัน ชมรมสายกีฬาก็ซ้อมร่วมกันเป็น
 เรื่องปกติ กลุ่มทั่วไปที่สามารถเข้าร่วมได้ทั้งสองแผนกก็มีอยู่ไม่น้อย
 อิสึมิโกะเพียงยุ่งกับการใช้ชีวิตในโตเกียวจนไม่มีเวลาใส่ใจไปถึงรุ่นน้อง

เสียมากกว่า

หากเหยียบเท้าเข้าโรงเรียนโฮโจจากประตูหน้า ทางขวามือ จะมองเห็นตึกเรียนของแผนกมัธยมปลาย ทางซ้ายมือคือหอประชุม ซึ่งตึกเรียนของแผนกมัธยมต้นจะไม่สะดุดตาดนัก เพราะถูกสร้างอยู่ ด้านหลังตึกเรียนของแผนกมัธยมปลายโดยหันหลังชนกัน ทั้งยังปลูก ต้นไม้คั่นไว้เป็นที่บังตาจึงไม่สามารถมองเห็นจากฝั่งทางเดินได้ แต่ ระยะห่างระหว่างสองตึกก็ใกล้กันนิดเดียว

เมื่อมองจากสายตาคอนอยู่มัธยมต้นแล้ว ตึกเรียนของพวกตน ก็ไม่ได้รู้สึกอะไร ตัวตึกหันหน้าไปทางทิศตะวันออกและมีสนามกีฬา ของแผนกมัธยมต้นโดยเฉพาะ ตึกเรียน โรงอาหาร และโรงพลະ ก็เรียงอยู่กับตึกเรียนนั่นเอง

เวลานักเรียนมัธยมปลายจะไปหอพักหรือสนามกีฬากับโรงพลະ ของตน พวกเขาต้องเดินขึ้นๆ ลงๆ ถนนบนเนิน แต่แผนกมัธยมต้น ทั้งหมดถูกสร้างอยู่ในพื้นที่ราบ แม้ทั้งสองฝ่ายจะอยู่ในรอบรั้วโรงเรียน เดียวกันก็ไม่ค่อยได้ใช้สถานที่ใดร่วมกัน

ตอนฤดูใบไม้ผลิ อีสึมิโกะเคยตามมียูกิไปโรงอาหารแผนก มัธยมต้นมาก่อน แต่หลังจากนั้นก็ไม่เคยเหยียบเท้าไปแม้แต่ครั้งเดียว เป็นครั้งแรกด้วยซ้ำที่เธอได้เห็นประธานนักเรียนแผนกมัธยมต้น ทาคาโทโอะ ชินโนสึเกะกับรองประธานนักเรียนมิโดริคาวะ มิทสึบะ ซัดๆ

ดูยังไงก็ไม่ค่อยเหมือนนักเรียน ม.ต้น แถวคือที่เราเรียนจบมา อยู่ดี...

แผนกมัธยมต้นนั้นไม่ได้รับสมัครนักเรียนต่างชาติ ได้ยิน มาว่าหนึ่งในสามของนักเรียนปีสามเมื่อปีก่อนไปเรียนต่อโรงเรียน อื่น ทว่าก็มีการรับสมัครนักเรียนจากทั่วประเทศเช่นเดียวกับแผนก

มัธยมปลาย ซึ่งมองจากสายตาของอิสึมิโกะแล้ว เด็กทั้งสองดูเฉลียวฉลาด ท่าทางเป็นมิตร สมแล้วที่ถูกเลือกให้อยู่ในสภานักเรียน

แม้จะเป็นนักเรียนมัธยมปลายปีหนึ่งเหมือนกัน แต่มาอยู่ระก้อยู่ที่นี้มาตั้งแต่มัธยมต้น เธอจึงปฏิบัติต่อทั้งสองในฐานะรุ่นพี่รุ่นน้อง กระทั่งมีญาติที่ย้ายโรงเรียนมาตอนเทอมสองของมัธยมต้นปีสามก็ยิ่งรู้จักหน้าค่าตากับสภานักเรียนเป็นอย่างดี ทว่าอิสึมิโกะก็ไม่สามารถหักทลายพวกเขาได้สนิทใจนัก ถึงฝ่ายตรงข้ามจะอ่อนวัยกว่า ความไม่คุ้นเคยคนแปลกหน้าของเธอก็ใช่ว่าจะรักษาได้ง่ายๆ

ด้วยเหตุนี้เด็กสาวจึงก้มหน้าก้มตาตรวจข่าวของอยู่ที่มุมห้องโถง โดยไม่วานใครมาช่วยงาน นักเรียนส่วนใหญ่อยากจับงานที่เกี่ยวกับชุดเกราะหรือล้งการ เธอจึงรับหน้าที่เตรียมของจุกจิกนอกเหนือจากนั้น

นักเรียนมัธยมปลายที่ไม่ได้ทำกิจกรรมละครถูกกำหนดชุดธรรมดาให้อย่างเท่าเทียมกันสำหรับวันแรกของงานเทศกาลวัฒนธรรมชุดเกราะแม่ทัพถูกยกให้แผนกมัธยมต้นนำไปใช้ในขบวนพาเหรด อีกวันถัดมาจึงค่อยมาเตรียมชุดสำหรับเกมสมรภูมิอีกที หากจะพูดกันตามจำนวนแล้ว ก็โมโนแซนสันกับฮาคามะแบบสันยังมีเยอะกว่าชุดเกราะเป็นไหนๆ

อิสึมิโกะนั่งยองๆ พลงเขียนตัวเลขที่นับแล้วลงในคลิปปอร์ด หูก็ได้ยินเสียงที่ไม่คุ้นเคยเรียกชื่อ

"รุ่นพี่สี่ฮาระ"

พอเงยหน้าขึ้นก็เจอทาคาโทโอะกับมิโดริคาวะยืนเรียงหน้ากันอย่างเคร่งเครียด

"คะ?"

ทาคาโทโอะเป็นเด็กหนุ่มที่ดูก็รู้ว่าถูกเลือกมาด้วยคะแนนนิยม

เส้นผมหยักศกค่อนข้างยาวถูกเช็ดให้กระดกขึ้นจนน่าจะเหมาะับ
 อยู่วงดนตรีหรือชมรมฟุตบอลมากกว่าเป็นประธานนักเรียน ส่วน
 มิโดริคาวะเป็นเด็กสาวร่างเล็กราวกับสัตว์ตัวน้อย ท่าทางเฉลียวฉลาด
 ทว่าก็อ่อนไหว เจ้าตัวมีสายตาลอกแลงเหมือนสงบอารมณ์ไม่อยู่
 ทาคาโทโอะเอ่ยปากถามด้วยน้ำเสียงขัดเขิน

"เอ่อ รุ่นพี่ช่วยรับหน้าที่เป็นนางแบบชุดเจ้าหญิงของแผนก
 ม.ต้น ใ้มั้ยครับ"

จะโดนบอกว่าเหมือนเป็นคนละคนมั้ยนะ...

อิสึมิโกะคิดขึ้นมาแวบหนึ่ง เธอเองก็ไม่อยากให้ใครมาแปลกใจ
 นึกว่าตัวจริงของเธอหน้าตาจืดชืดขนาดนี้

"มันช่วยไม่ได้ล่ะ..."

"เปล่าครับ คือ...ขอบคุณมากเลยครับ"

ทาคาโทโอะกับมิโดริคาวะก้มหัวลงต่ำ

"ต้องขอโทษจริงๆ ครับ พวกเราดูแลเด็กผู้หญิง ม.ต้น
 ไม่ทั่วถึง ทำให้รุ่นพี่ต้องมาเดือดร้อนไปด้วย"

อิสึมิโกะทั้งตกใจและประทับใจ ก่อนจะเพิ่งรู้สึกว่าการได้รับความ
 สำคัญอย่างมีมารยาทเป็นเรื่องน่ายินดีเช่นนี้เอง ไม่เคยมีใคร
 ปฏิบัติเช่นนี้กับเธอมาก่อน เด็กสาวจึงนึกดีใจและยิ้มออก

"ไม่มีอะไรต้องขอโทษหรอก ฉันไม่ได้ใส่ใจ"

"ค่อยยังชั่วหน่อยครับ ทางนี้เพิ่งจะขอโทษไปหมาดๆ เลย
 พุดยาก แต่พวกเรามีเรื่องอยากขออ้อนรุ่นพี่ครับ"

"ฉันนะเหรอ"

ทาคาโทโอะพยักหน้าแรงๆ

"ใช่แล้วครับ รุ่นพี่พอจะช่วยเป็นเจ้าหญิงของขบวนพาเหรด
 ยุคสงครามในวันพรุ่งนี้ได้มั้ยครับ ผมเข้าใจดีว่ามาขอกันดื้อๆ แบบนี้

รุ่นพี่คงจะตกใจมาก"

"ทำไมต้องเป็นคนแผนก ม.ปลาย อย่างฉันด้วยละ"

เธอกะพริบตาอย่างงุนงง

มิไดรีคาวะกล่าวด้วยเสียงลิบเล็กกราวกับเสียงขลุ่ย

"พวกเราสำนึกผิดกับเรื่องในวันนั้นแล้วเลยมาปรึกษากันว่า จะทำยังไงกับการประกวดสาวงามดี แต่ยิ่งคุยก็ยิ่งไม่ลงรอยกัน... ต่อให้ใครได้รับเลือกก็มีแต่จะหมองใจกันไปล่ะ" ไบหน้าเล็กๆ นั้น เต็มไปด้วยความเคร่งเครียดขณะที่มิไดรีคาวะพูดอ้อนวนอน "ถ้า จะเอาเจ้าหญิงที่ทุกคนยอมรับก็มีแต่รุ่นพี่เท่านั้นคะ คนอื่นก็บอกว่า ถ้ารุ่นพี่เป็นเจ้าหญิง ทุกคนจะยอมเป็นนางกำนัล ขอให้รุ่นพี่ช่วย รับหน้าที่นี้เพื่อสันติภาพของแผนก ม.ต้น ได้มั๊ยคะ"

"เพื่อสันติภาพเลยหรอ..." ถึงจะพูดเหมือนเธอกลายเป็นทูต สัมพันธไมตรีกลางสมรภูมิแก่งแย่งพรมแดนอย่างไร เธอก็ลำบากใจ ไม่หายอยู่ดี "ฉันว่าไม่ดีหรอกนะ ก็นั่นมันขบววนพาเหรดที่เป็น กิจกรรมแผนก ม.ต้น ขึ้นเจ้าหญิงที่เป็นตัวหลักของงานกลายเป็น คนแผนก ม.ปลาย ก็แย่นะสิ"

ทาคาโทโอะพยักหน้า

"พวกเราก็คิดกันจนเกือบวินาทีสุดท้ายนี้แหละครับ แต่ภาพ เจ้าหญิงของรุ่นพี่ตอนงานสัมมนาติดตามทุกคนมาก มีกระทั่งนักเรียน ที่เก็บภาพรุ่นพี่ไว้แทนเครื่องรางด้วยนะครับ"

อัสึมิโกะได้แต่ตะลึง

"แต่ว่า...จะพูดเหมือนฉันเป็นคนผิดก็ยังไม่ได้อยู่..."

"พวกเรารู้ดีครับว่ารุ่นพี่แค่รับหน้าที่แทนชั่วคราว แต่พวกเรา เห็นห้องต้องกันแล้วว่่านี้แหละเจ้าหญิง ขอแค่รุ่นพี่รับปากมา คำเดียว พวกเราจะเป็นคนไปเกลี้ยกล่อมคนอื่นเองครับ"

ทาคาโทโอะพูดแล้วมิโตริคาจะกักรับลูกต่อ

"พวกเราจะปล่อยให้ขบวนพาเหรดในวันแรกพลาดไม่ได้เด็ดขาด
ขอร้องล่ะคะ คิดซะว่าเห็นแก่รุ่นน้องนะคะ"

"ยังไงก็ไม่ได้หรอก"

เธอพยายามปฏิเสธ แต่เด็กมัธยมต้นทั้งสองก็ยิ่งรุกหน้า

"มีเด็ก ม.ปลาย มาร่วมขบวนพาเหรดหลายคนเลยครับ คน
ชมรมขี่ม้าก็มาเป็นแม่ทัพขี่ม้าด้วย แบบนี้เจ้าหญิงก็น่าจะได้ด้วยสิครับ"

"ทำยังไงถึงจะโอเคล่ะคะ บอกเงื่อนไขมาเถอะคะ พวกเรา
จะจัดการให้แน่นอน"

เธออึ้งไม่รู้จะตอบอย่างไร โชคช่วยที่ทัพหนุนมาถึงพอดี
มายูระนั่นเอง

"นี่ว่าพวกเธอคุยอะไรกันลับๆ ล่อๆ ซะอีก นี่มายัดเยียดงาน
กันแบบนี้เลยรี"

ทาคาโทโอะกับมิโตริคาจะสำรวจมท่าทีในทันที เห็นได้ชัดว่า
ทั้งสองให้ความเคารพนับถือโชตะ มายูระในฐานะรุ่นพี่เป็นอย่างมาก

"รุ่นพี่โชตะ...คือเรื่องนี้..."

"ไม่อายบ้างหรือไง กิจกรรมที่ตัวเองเป็นคนวางโครงการแท้ๆ
แต่ต้องมาอาศัยแรง ม.ปลาย นะะ" มายูระพูดเสียงเฉียบขาด "ความ
เป็นไปได้ที่อัสมิโกะจั้งจะร่วมขบวนพาเหรดคือศูนย์เปอร์เซ็นต์ กรุณา
คิดด้วยว่าทำไมสถานักเรียนแผนก ม.ปลาย ถึงต้องแต่งชุดคุโรโกะ¹
ในวันงาน เพราะสมาชิกทุกคนจำเป็นสำหรับการดูแลงานให้ทั่วถึง
นะสิ ไม่มีใครสักคนที่สามารถทิ้งหน้าที่ไปได้ แล้วก็ไม่มีใครว่างไปนั่ง
แตงเนื้อแตงตัวด้วย"

¹ ในที่นี้คือเครื่องแต่งกายชุดดำทั้งตัวและมีหมวกปิดหน้า เป็นชุดสำหรับคนทำงานหลังจากของ
ละครเวทีเช่นคาบุกิ มีความหมายเป็นนัยว่าเป็นคนที่ไม่มิตัวตนอยู่ตรงนั้น เป็นคนที่ไม่มีความเห็น

"...ขอโทษครับ"

พวกทาคาโทโอะยอมถอยไปแต่โดยดี

ใจหนึ่งนึกสงสาร แต่ความโล่งอกยังชนะใจอิสึมิโกะมากกว่า
เธอถอนหายใจแล้วพูดกับเพื่อน

"รอดไปที่ ขอขอบคุณจริงๆ ที่เธอช่วยปฏิเสธให้"

มายูระส่ายหน้า

"คนที่จับมาจาก ม.ต้น อย่างฉันไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว
เหมือนพวกเรอบรมเด็กรุ่นหลังมาไม่ดีเลย"

"ไม่หรอก เรื่องนางแบบวันนั้นฉันเป็นคนตัดสินใจเอง ฉัน
ก็ต้องรับผิดชอบเรื่องนี้เหมือนกัน"

อิสึมิโกะกล่าวอย่างครุ่นคิดแล้วนึกได้ว่าเธอถูกถ่ายรูปไว้ใน
โทรศัพท์มือถือของนักเรียนมัธยมต้นเป็นจำนวนมากทีเดียว

เด็กสาวแอบร้อนใจที่ได้ยินว่าทุกคนมีรูปของเธอ มาตอนนี่เธอ
ก็ไม่เข้าใจเหตุผลเหมือนกันว่าทำไมตัวเองจึงใจออกไปยืนอยู่หน้า
สาธารณชนเช่นนั้นได้

เข้าสู่ร้านงาน...

ชุดคุโรโกะนั้นสวมใส่ง่ายดายเสียจนน่าขำ

อิสึมิโกะเปลี่ยนไปใส่ชุดคุโรโกะที่ห้องพักในหอประชุมพร้อมกับ
มายูระแล้วก็ตื่นเต้นกับความสะดวกสบายของชุด ยิ่งรู้ที่นักเรียน
คนอื่นต้องลำบากลำบากกับชุดยุคสงครามเพียงใดก็ยิ่งแล้วใหญ่ เธอ
แทบไม่ต้องเสียเวลาทำความคุ้นเคยกับชุดนี้เลยด้วยซ้ำ

ชุดที่อ่อนล้าสีดำแทบไม่ต่างอะไรกับกางเกงหลวมๆ สวมสบาย
เสื้อสีดำท่อนบนผูกปกด้วยเชือก เมื่อใส่สนับมือสีดำ ที่รัดขา และ
หมวกซึ่งมีผ้าโปร่งห้อยปิดหน้าแล้ว เท่านั้นเธอก็กลายเป็นคุโรโกะ

เต็มตัว หน้าซำรองเท้ายังเป็นถุงเท้าแบบมีพื้นรองเท้าซึ่งเดินได้ง่าย
อีกด้วย

พอเห็นสะท้อนเงาตัวเองในกระจกแล้ว เด็กสาวพลันนึกขึ้น
ได้จึงหันไปถามมายูระที่อยู่ข้างๆ

"คุโรโกะเหมือนนินจาเลย"

"ถ้าเอาที่ใส่ในเสื้อบันเท็งล่ะก็นะ" บ้านมายูระเป็นองค์กรนินจา
ของจริง เจ้าตัวหัวเราะเจื่อนๆ ตอบ "นินจาต้องแฝงตัวไปสืบความลับ
ในเงามืด เลยแต่งชุดดำเป็นส่วนใหญ่ก็จริง มุมมองที่ว่ำนั่นถือเป็น
ผลดีกับพวกเราอยู่หรอก แต่ของจริงนี่คนละเรื่องกันเลย"

"ไม่เหมือนกันหรือ"

"ว่ากันตามธาตุแท้ของนินจาแล้ว จะให้ใช้วิชาปลอมตัวเลเวลต่ำ
ขนาดนั้นก็ได้ ชุดนั้นออกจะเตะตาคนตอนกลางวันจะตายไป"

"นั่นสินะ...เตะตามากเลย"

อิสิมิโกะเพิ่งคิดได้และเห็นด้วย อีกฝ่ายก็กล่าวต่อ

"คุณคิซารากิเลือกชุดคุโรโกะเป็นสิทธิพิเศษของนักเรียนที่
ดูแลงานโง๊ะ เพราะคุโรโกะมีกฎโดยนัยว่าถึงจะเห็นอยู่ตรงนั้น
ก็ต้องทำเป็นว่ามองไม่เห็น แต่เชื่อว่าทุกคนจะไม่เห็นจริงๆ ลึกหน่อย"

อย่างนี้เอง

พอกลับเข้าไปในหอประชุมก็ยิ่งเห็นจริงดังคำพูดของมายูระ
สมาชิกสภานักเรียนชุดดำทั้งตัวมองหาได้ไม่ยากเลยแม้จะอยู่ใน
หอประชุมอันกว้างขวาง เพราะนักเรียนคนอื่นที่เป็นกรรมการงาน
เทศกาลยังสวมชุดวอร์มทำงานกันอยู่

เก็บกวาดเวทีเรียบร้อยแล้วคนของคณะกรรมการงานเทศกาล
ก็ทยอยกันไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดยุคสงคราม และพอสภานักเรียน
มารวมพลกันก็ยิ่งดำทะมึนราวกับเป็นฝูงโจรเข้าไปใหญ่ ทุกคน

เหลียวมองกันเองก็อดขำขึ้นมาไม่ได้

อิสึมิโกะมองสมาชิกหญิงอย่างมายูระหรืออิซารากิ จิน โฮโนกะผู้เป็นประธานนักเรียนแล้วก็พอจะเข้าใจความรู้สึกของหัวหน้ากรรมการที่บ่นเสียดาย ยิ่งเมื่อเปิดผ้าไปร้องขึ้นเผยให้เห็นไบหน้าสะสวยเหล่านั้นแล้ว ใครๆ ก็อยากจับทั้งสองแต่งชุดที่มีสีสันสดสวยกว่านี้

ในทางกลับกัน ฝ่ายนักเรียนชายกลับดูทะมัดทะแมงจนน่าแปลกใจ อิสึมิโกะถึงกับต้องเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อโชตะ มานัตสึ และซางาระ มิยูกิใหม่อีกรอบว่ากิโมโนสีดำกับสายคาดเอวดำนั้นช่างดูดีไม่หยอก ดีไม่ดีชุดนี้ยังเหมาะกับสองหนุ่มยิ่งกว่าเครื่องแบบนักเรียนซะอีก

มานัตสึเป็นผู้สืบสายเลือดตระกูลนินจา ในขณะที่มิยูกิสืบสายเลือดจากตระกูลยามะบุชิ แต่ความจริงนี้คงไม่นับเป็นเหตุผลเท่าไร อิสึมิโกะเองก็รู้ว่าสมัยนี้ไม่สามารถตัดสินกันที่รูปลักษณ์ภายนอกได้อีกแล้ว ด้วยทั้งพ่อของมานัตสึกับพ่อของมิยูกิก็ดูไม่ออกเลยว่าพวกเขามาจากตระกูลเหล่านั้น แต่เหมือนมีบางอย่างในความ เป็นเพศชายที่ทำให้ชุดดำเข้ากับเด็กหนุ่มทั้งสองเป็นอย่างดี

บรรดาสาว ๆ คณะกรรมการงานเทศกาลต่างก็ชมเปาะต่อหน้าเจ้าตัวว่าแต่งชุดนี้แล้วหล่อขึ้นอีกเท่าตัว แต่เดิมสองหนุ่มก็มีแฟนคลับเยอะอยู่แล้ว งานเทศกาลวัฒนธรรมคราวนี้คงเพิ่มจำนวนแฟนคลับของพวกเขาขึ้นไปอีก คิดแล้วอิสึมิโกะก็รู้สึกหัวนี้ไหวอย่างบอกไม่ถูก

คุณมายูระยังบอกเลยว่าช่วงงานเทศกาลวัฒนธรรมจะมีคู่รักไหล่มาเต็มไปหมด

สมาชิกสภานักเรียนปีสองอย่างโอโคอุจิกับโฮชิโนะที่มักถูกคนรอบข้างมองว่ามีงานอดิเรกผิดแปลกจากชาวบ้าน มาวันนี้ก็ยัง

พลอยดูดีในชุดคุโรโกะไปด้วย ไม่น่าจะเป็นชุดที่พวกผู้ชายใส่แล้วได้ทำไรนั่นเอง

ประธานศิษารากิหยุดหัวเราะแล้วกวาดสายตามองสมาชิกทุกคน

"ในที่สุดก็วันจริงแล้ว ขอให้ทุกคนคิดว่าหน้าที่ของพวกเราในวันนี้คือหน่วยกระจายการโจมตี ยิ่งฝ่ายคณะกรรมการงานเทศกาลต้องทำหน้าที่ประจำจุด พวกเราก็ต้องคอยเดินตรวจตราทำงานและเก็บกวาดเมล็ดปัญหาไม่ให้งอกกลายเป็นเรื่องใหญ่ อีกเรื่องหนึ่งในโบรชัวร์สำหรับผู้ร่วมงานมีเขียนไว้ชัดๆ ว่าหากต้องการความช่วยเหลือให้แจ้งกับคุโรโกะ พวกเราก็ต้องคอยรับเรื่องอย่างสุภาพด้วยละ ฉันเข้าใจว่าทุกคนคงจะห่วงกิจกรรมของห้องตัวเอง แต่ขอให้รักษาความเป็นกลางเอาไว้ด้วย"

ทุกคนพยักหน้า ไฮโนกะแจ้งต่อว่าหัวหน้ากรรมการฮายาคาวะจะประจำอยู่ที่ห้องกระจายเสียงบนชั้นสองของตึกเรียน

"ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นขอให้ส่งข้อมูลไปรวมกันที่นั่น ฮายาคาวะคงจะเป็นคนตัดสินใจว่าเรื่องไหนควรประกาศออกอากาศ และสถานักเรียนมีนัดประชุมกันที่นี้ตอนสิบเอ็ดโมงครึ่ง ป้ายสอง แล้วก็หลังจบงาน"

สมาชิกแต่ละคนรับตารางเวลาที่ไอโคอุจินนำมาแจก เมื่อเก็บกระดาษลงกระเป๋าแล้วก็แยกย้ายกันไป

อิสึมิโกะดีใจที่ตัวเองรอดจากเวรเดินยามรอบแรกสุด เพราะอย่างน้อยในช่วงเช้าเธอก็สามารถอยู่ช่วยงานออกร้านของห้องซีได้

แม้จะรู้ว่าต้องวางตัวเป็นกลาง แต่จะห้ามไม่ให้ใส่ใจกิจกรรมของห้องที่มีการลงคะแนนนิยมก็ช่างยากเย็นนัก เพราะเธอเองก็ทุ่มเทหลายอย่างให้กับงานมาจนวันนี้ในฐานะฝ่ายครัวเช่นกัน

เวอร์ของมานัตสี่เองก็ยิ่งอีกนาน ทั้งสองจึงเร่งเท้าเดินกลับห้องเรียน
ไปด้วยกัน

เด็กหนุ่มเหลือบมองเธอแล้วพูดปนหัวเราะ

"พอไม่มีผมเปียแล้วเกือบจะจำไม่ได้แน่ะ ผมเปียมันเป็น
สัญลักษณ์ประจำตัวชัดเจนเชียวนะ"

อิสึมิโกะอยากหัวเราะเจื่อนๆ

"ใครๆ ก็พูดว่าจำฉันได้แต่ที่ผมเปียอย่างเดียว"

"ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นสักหน่อย ว่าแต่วันนี้เธอทำผม
มายังไงหรือ"

อิสึมิโกะจับมุกหมวกพลาจอธิบายให้เขาฟัง

"ก็ผมเปียนี้แหละ แต่ถักให้อยู่สูงกว่าเดิมแล้วม้วนเป็นมวย
คุณมายูระก็ช่วยม้วนผมด้วย"

"แบบสาวจีนนะหรือ"

"คุณมายูระก็บอกอย่างนั้นเหมือนกันว่าอย่างนี้ไม่ใช่ยุคสงคราม
แล้ว นี่มันอาหมวย"

"อยากเห็นจัง ขอดูหน่อยสิ"

มานัตสี่กล่าวอย่างคาดหวัง ทว่าเด็กสาวส่ายหน้า

"ไม่ได้ ก็มันไม่เข้ากับงานเทศกาลวัฒนธรรมนี่นา ฉันไม่ถอด
หมวกจนกว่าจะจบงานหรือกะ"

วันนี้สุดสัปดาห์เป็นวันที่ทุกคนจะคอสเพลย์กันทั้งโรงเรียน
เธอนึกจะอายตัวเองที่เลิกทำผมเปียไม่ได้ แต่จะไม่ถักผมเปียก็ไม่ได้
อยู่ดี เธอต้องทำทุกวิถีทางเพื่อลดอันตรายที่ยีเมะคามิจะปรากฏตัว
ขึ้นให้น้อยลงสักนิดก็ยังดี ตราบใดที่ยังไม่มั่นใจว่าคำสะกดจิตของ
ผู้เป็นแม่ไร้ผลโดยสิ้นเชิง เธอก็ไม่สามารถปล่อยให้เลยได้

แต่การไม่มีผมเปียมาเคลือบไหล่ก็ถือเป็นความเปลี่ยนแปลง

ครึ่งใหญ่เช่นกัน เหนือเธอก็รู้สึกเหมือนกำลังแต่งแฟนซีแล้ว ยิ่งเห็นนักเรียนคนอื่นแต่งชุดยุคสงครามเดินสวนไป ในใจก็ยิ่งเพิ่มความตื่นเต้นขึ้นทุกขณะ

เมื่อกวาดสายตามองตึกเรียนก็เห็นภาพที่แตกต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง

โบสเตอร์และป้ายสไตลญี่ปุ่นประดับอยู่ตามหน้าต่างและผนัง มีธงแบบยุคสงครามปักอยู่ตรงโน้นตรงนี้ พอใกล้เวลาเปิดงานก็เห็นนักเรียนถือป้ายเรียกแขก บ้างก็ใส่ฮาไอริ² ไม่มีแขน บ้างก็ใส่ชุดนักเดินทาง ส่วนเด็ทที่ประชาสัมพันธ์สำหรับผู้ร่วมงานถูกตบแต่งเป็นคฤหาสน์ญี่ปุ่นขนาดย่อม

"ยอดไปเลย ใครๆ ก็แสดงฝีมือเต็มที่"

"คนที่มางานน่าจะชอบกันนะ"

อิติมิโกะกล่าวเสียงร่าเริงแล้วหันไปมองมานันตีสี่ด้วยสีหน้าที่หมองลง เพราะเธอนึกได้ว่าคนที่มางานนี้อาจจะเป็นผู้เกี่ยวข้องของใครก็ได้

พวกเธอรู้แน่ชัดแล้วว่าฝ่ายอนเมียวจิได้สร้างเขตแดนพิเศษในโรงเรียน ทว่าสองพี่น้องมายูระกับมานันตีสี่ก็ไม่ได้บอกสักคำว่า จะมีหนทางรับมือเช่นใดบ้าง

"วันนี้จะเป็นยังไงบ้างนะ มานันตีสี่รู้ปฏิบัติกริยาเขตแดนของอนเมียวจิหรือเปล่า"

"ไม่ค่อยรู้สึกหรอก แต่คิดว่าคงจะมีอยู่" เด็กหนุ่มไม่ปฏิเสธ แต่ก็ไม่มีท่าทีกลัดกลุ้ม "พวกเราไม่จำเป็นต้องคิดมากตั้งแต่ตอนที่ยังไม่มီးอะไรเกิดขึ้นหรอก มีเวลาให้สนุกกับงานเทศกาลวัฒนธรรม

2 เครื่องแต่งกายอย่างหนึ่งของญี่ปุ่น เป็นกิโมโนสำหรับสวมทับชั้นนอก มีลักษณะเด่นที่เวลาใส่จะไม่ตั้งปกมาทบกัน แต่จะเปิดด้านหน้าไว้แล้วผูกเชือกที่ปก

ก็ต้องสนุกให้เต็มที่ อย่างที่เขาบอกกันว่าคนที่สนุกกว่านั้นแหละชนะ"
"...นั่นสินะ"

หากเป็นมิยูกิ เขาคงไม่พูดอะไรง่ายตายขนาดนี้ มาอยู่ระบุเป็นผู้เป็นพี่สาวก็ไม่มีทางพูดเช่นกัน แต่ความเอื้อระเหยของมานัตสึก็เป็นเชื้อติดต่อกี่สร้างกำลังใจและทำให้ฮิโตะมิโกะรู้สึกเบาใจขึ้นทันตา

พอมาถึงห้องเรียน พวกเธอก็รู้ว่าปีหนึ่ง ห้องซีกำลังสู้สุดฤทธิ์ ทั้งสองไม่ได้มาช่วยงานห้องในวันก่อน เมื่อเห็นป้ายหน้าร้านอันแสนจะโดดเด่นก็ถึงกับร้องออกมาด้วยความตื่นเต็น

บนป้ายขนาดใหญ่พิเศษสองแผ่นคือตัวอักษร 'ยอดเมฆ แจ็ง เหตุเภทภัย' กับ 'ไพร่ล้มพญา' ดีไซน์กับสีสันดูเหมือนธงนำโชคของเรือประมงหาปลา ซึ่งนับว่าเป็นงานอาร์ตที่มีสีสันเสปตาไม่เบาสำหรับคนที่เห็นสีเครื่องขริมสไตล์ญี่ปุ่นมาจนชินตา

"ไม่เบาเลย" มานัตสึว่า

เมื่อเข้าไปข้างในก็เห็นฉากต้นสนพุ่มไผ่วางประดับไว้เหมือนอยู่กลางแจ้ง เธอจำได้ว่าในแคตตาล็อกมีอุปกรณ์น้อยใหญ่ให้เช่า ซึ่งเพื่อนร่วมชั้นก็คงจะเลือกมาจากส่วนนั้นนั่นเอง

แผงลอย 'สายไหมยอดเมฆ' กับแผงลอย 'ยากิโชะปะไพร่ล้มพญา' นั้นเมินเฉยต่อความจริงตามประวัติศาสตร์อย่างสิ้นเชิง ทว่าไทรอิ³ สีแดงในมุมหนึ่งก็ดูแปลกตาเอากการ ด้วยคอนเซ็ปต์ของที่นี่คืองานเทศกาลของศาลเจ้า ด้านในจึงตั้งศาลเล็กๆ ซึ่งมีรูปปั้นสุนัขจิ้งจอกขนขาวชายขวาและหันหน้าเข้าหากัน บอกให้รู้ว่านี่คือศาลเจ้าอินาริ⁴ นั่นเอง

3 ประตูดังนี้เป็นเครื่องหมายแบ่งเขตแดนระหว่างโลกมนุษย์กับโลกของเทพ มักจะมีอยู่ตามศาลเจ้า
4 เทพองค์หนึ่งของญี่ปุ่น อินาริโคเมียวจิน เรียกกันทั่วไปว่าอินาริซังหรืออินาริซามะ จุดเด่นของศาลเจ้าคือไทรอิสีแดงกับรูปปั้นสุนัขจิ้งจอกสีขาวซึ่งเป็นภูตบริบใช้ ศาลเจ้าใหญ่คือฟูชิมิอินาริไดซาที่เกียวโต เทพอินาริเป็นเทพคุ้มครองการเกษตร อุตสาหกรรม การค้า และบ้านเรือน ทั้งยังคุ้มครองการปลูกข้าว จึงเรียกขานที่เป็นข้าวห่อด้วยเด้าหู้ทอดว่าอินาริซุกิดัว

อิสึมิโกะอ้าปากหวิวแหงนมองศาลเจ้า ก่อนจะได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักดังมาจากข้างหลัง เมื่อหันไปก็พบฮาตาโนะ มิซึยูยืนอยู่

"ตกลงจัง เหมือนงูตฝุ่นดำบีบี่เลย ฉันว่าดีไม่ตีคูโรโกะกลับเด่นกว่าซะอีก"

ตัวฮาตาโนะสวมกิโมโนแขนสั้นสีเขียวย่อน แขนกิโมโนถูกมัดขึ้นด้วยเชือกสีแดงและสวมผ้ากันเปื้อนทับข้างหน้า เท้าสวมรองเท้าฟาง ศีรษะโพกผ้าปลอยด้านหลังให้เห็นปลายผมที่ถูกรวบไว้

อิสึมิโกะทำตาโต

"ฮาตาโนะน่ารักมากเลย"

"ใช่มียะ ใช่มียะ" เจ้าตัวกางแขนกิโมโนให้ดูอย่างภูมิใจ พลางหัวเราะว่า "ห้องเราฉลาดแล้วที่ไม่หวังสูงเลือกชุดชาวบ้านใส่ก็ง่าย ขยับตัวก็สะดวกด้วย"

นักเรียนหญิงล้วนแต่งตัวสไตล์เดียวกันแต่คนละสี ส่วนนักเรียนชายสวมฮาคามะแบบสั้นโทนสีน้ำตาล หัวสวมเอโบชิ⁵ แบบผ้าไหม แต่ละคนอาจจะยังไม่ชินกับรองเท้าแตะसानัก ทว่าทุกคนก็ทำงานกันอย่างคล่องแคล่วว่องไวทีเดียว

"นั่นสินะ เลือกได้ถูกผะงเลย"

"วันนี้พวกเราจะทำยอดขายให้เยอะที่สุดเลย"

ฮาตาโนะประกาศอย่างเอาจริงเอาจัง

"รู้มียะ งานออกร้านของปีหนึ่ง ห้องเอเป็นคณะยุวทูตเยือนยุโรปสมัยเทนโซ⁶ ละ ปกผ้าจีบเขี้ยวนะ บาทหลวงเขี้ยวนะ"

"ปกผ้าจีบ...บาทหลวง?"

อิสึมิโกะทำหน้าที่ง ฝ้ายฮาตาโนะก็ยกไหล่

⁵ หมวกยอดมนไม่มีปีก หากเป็นขุนนางชั้นสูงจะเป็นทรงสูงและทำจากผ้าแข็ง

⁶ คณะทูตซึ่งมีแก่นนำเป็นเด็กหนุ่มสี่คนซึ่งโตเมียวคริสเตียนของคิซุซังไปเยือนยุโรปในช่วงปีเทนโซ (ประมาณปลายศตวรรษที่สิบหก)

"เห็นบอกว่าเป็นร้านน้ำชาชายคัสเตลลา⁷ คัสเตลลานี้เป็นภาษาโปรตุเกสสินะ มันมีมาตั้งแต่ยุคสงครามอยู่หรือ แต่ก็ยังก็มาจากยุโรปเนี่ยไม่ไกลไปหน่อยหรือ พวกนักเรียนต่างชาติก็ฮือฮาปกผ้าจีบกันใหญ่เลย"

อิสึมิโกะนึกภาพตำราวิชาประวัติศาสตร์แล้วค่อยจำได้ว่าภาพวาดของราชวงศ์ยุโรปสมัยศตวรรษที่สิบหกนั้น คนในภาพมักจะสวมปกผ้าจีบที่ดูเหมือนกันกับเสื้อสตรีเลยที่มีแขมคอด้วย

"ฉันว่าฉันไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้ในแคตตาล็อกนะ"

"คงหาเองนะสิ ไม่ก็ของนักเรียนต่างชาตินั่นแหละ เฉียดๆ จะผิดกฎเลย"

ฮาตาโนะทำเป็นลืมเรื่องแขมคอล้ำยุคของตัวเอง ปากก็ป่นอุบอิสึมิโกะพยักหน้า แต่ในใจตกใจไม่น้อย

ทาเคยามานากิคุงจัดร้านแบบยุโรป? บาทหลวง?

เธอหันไปมองมานัตสึ ตอนนั้นเองฟรุ้ดะที่แขมคอก็ส่งเสียงเรียกขึ้นมา

"เฮ้ย มานัตสึ มาช่วยทางนี้ทีสิ ไหนนายบอกว่าอยากลองใช้เครื่องปั่นสายไหมไม่ใช่รี"

"ลองอยู่แล้ว ขอลองหน่อยเถอะ"

มานัตสึหันมามองเธอเช่นกัน แต่พอถูกเรียกก็รีบผละไปเสียก่อน ฮาตาโนะเองก็ได้สติแล้วเริ่มสั่งงานอย่างแข็งขัน

"สึสึซาระยังพอลู่ช่วยงานหลังร้านได้สักพักหรือเปล่า ฮาเซงาระที่เป็นหัวหน้ามาไม่ทันชั่วโมงแรกนะ ทำเอาฝ่ายครัววุ่นกันใหญ่ ตอนนี้อยากได้คนมาช่วยมาก ๆ เลย"

⁷ เด็กฟองน้ำ ต้นกำเนิดมาจากเด็กที่ชาวโปรตุเกสนำมาเผยแพร่ในญี่ปุ่นราวศตวรรษที่ 16 และถูกนำไปดัดแปลงให้มีรสชาติถูกปากคนญี่ปุ่น

"อ้อ ได้สิ"

เธออ้อมไปด้านหลังแฝงรอยเพื่อล้างมือ ที่ด้านหลังนั้นโต๊ะถูกปูด้วยผ้าพลาสติก และเด็กสาวที่อยู่ฝ่ายขวาก็กำลังขอยกะหล่ำปลีกันเป็นพัลวัน แผ่นหลังที่เรียงกันเป็นแถวล้วนผูกเชือกรัดแขนโกโมโนเป็นโบอย่างน่าเอ็นดู ซ้ำยังให้อารมณ์กระฉับกระเฉงยิ่งกว่าทุกทีด้วย

อิสึมิโกะเร่งมือแกะซองเส้นยากิโซบะ ในใจก็คิดไปถึงร้านของปีหนึ่ง ห้องเอที่เพิ่งได้ยินมา เธอคาใจนักหนาว่าทาคายานากิ อิจิโงคิดวางแผนซ่อนแผนอะไรไว้บ้าง

จริงอยู่ที่เธอจับตามองเขาในฐานะหัวหน้าร้านที่เป็นคู่แข่งของห้องซี แต่นั่นเป็นเบื้องหน้าของงานเทศกาลวัฒนธรรมที่สามารถมองเห็นด้วยตา ซึ่งในเบื้องหลังนั่นก็คือการต่อสู้ที่ยิ่งดุเดือดกว่า

ทาคายานากิเป็นความหวังของกลุ่มอนิเมียวจิที่ยังคงความเป็นองค์กรมาจนถึงปัจจุบัน อิสึมิโกะเป็นหนึ่งในนักเรียนไม่กี่คนที่รู้เรื่องนี้ และปัญหาอยู่ที่เธอปฏิเสธที่จะร่วมมือกับเขาแล้วด้วย

เด็กหนุ่มคิดจะใช้อำนาจของพวกเขาเพื่อขึ้นมาเป็นอันดับหนึ่งของโรงเรียน ซึ่งผู้ที่ยืนหยัดเป็นปรปักษ์ต่อเขาก็คือพี่น้องโซตะ มายูระกับมานัตสึ เป้าหมายของทาคายานากิคือการได้รับเลือกเป็นที่มรดกโลกซึ่งจะมีโอกาสเป็นได้เฉพาะอันดับหนึ่งของโรงเรียนเท่านั้น และนั่นก็เป็นจุดมุ่งหมายของมายูระด้วยเช่นกัน

ฟังจากที่มายูระพูดแล้ว อันดับหนึ่งของโรงเรียนไม่ได้ตัดสินกันด้วยคะแนนสอบหรือความสามารถทางกีฬา แต่เป็นในรูปของบางสิ่งบางอย่างที่โดดเด่นเหนือกว่านักเรียนทั้งหมดจนเป็นที่นิยมยอมรับของทุกคนอย่างไม่มีใครมาเทียบได้ ตอนนั้นเองจึงจะสามารถกำหนดตัวผู้ที่เป็นอันดับหนึ่งขึ้นมาได้ แม้แต่การปะทะกันในฐานะผู้ใช้อำนาจของทาคายานากิกับมายูระก็ยังคงตัดสินกันว่าฝ่ายใด

สามารถมัดใจนักเรียนทั้งโรงเรียนได้มากกว่ากัน

บรรทัดฐานที่ว่าเมื่อไรหรือในสถานการณ์ใดจึงจะถือว่าเจตนาธรรมณ์ของนักเรียนทั้งหมดได้กำหนดผู้ที่เป็นอันดับหนึ่งแล้วนั้น เป็นสิทธิ์ขาดในการตัดสินใจของมูราคามิ ไฮดากะ ประธานนักเรียนเงาซึ่งเป็นผู้ตัดสิน เขาปกป้องตัวเองจนไม่ค่อยได้มาโรงเรียน แต่ดูเหมือนเขาจะรู้สถานการณ์ในโรงเรียนเป็นอย่างดีผ่านทางไฮโนกะ ผู้เป็นประธานนักเรียนคนปัจจุบันนั่นเอง

ทาคายานากิได้ประกาศชัดเจนต่ออิลีมิโกะว่าเขาจะตัดสินแพ้ชนะกับมายูระในงานเทศกาลวัฒนธรรมและบอกด้วยว่าจะร่วมมือกับพวกพิศนาเพื่อกางเขตแดนในวันงาน เธอรู้แล้วด้วยว่าเขตแดนนั้นเรียกเหล่าวิญญาณมาจากซากปราสาทุกศลงครวมแล้วจะไม่น่ากังวลได้อย่างไรกัน

ที่จัดเป็นสไตรล์ยุโรปก็เพราะมีความนัยแอบแฝงหรือเปล่านั้นจะมีอะไรเกี่ยวกับเขตแดนมั๊ย

ไม่ว่าจะขบคิดเช่นไรอิลีมิโกะก็ไม่เข้าใจอยู่ดี แต่เธอก็คิดใหม่ว่ามายูระกับมิยูกิเองก็อยู่ห้องเอจึงเป็นไปได้ที่ทั้งสองจะไม่รู้เรื่องหากมีปัญหาอะไรก็คงลงมือจัดการไปแต่เนิ่นๆ แล้ว

ทว่าเด็กสาวก็ยังค้างคาใจกับทาคายานากิเป็นการส่วนตัวอยู่ดีนั่นเพราะเธอเพิ่งตอกหน้าให้เขาโกรธไปหมาดๆ เมื่อไม่กี่วันก่อนจนอดหวนใจไม่ได้ว่าเขาจะมาแก้แค้นเอาเมื่อไร อีกทั้งเรื่องของว่าที่มรดกโลกนั้นไม่ใช่เรื่องไกลตัวเธอเลยสักนิด

ฮิเมะคามิที่มาทรงร่างของเราก็เคยเป็นมรดกโลกมาแล้วนั่นเป็นอดีตของฮิเมะคามิและจะเป็นอนาคตในวันใดวันหนึ่งของเรา

เธอยังไม่แน่ใจว่าอนาคตของฮิเมะคามิจะเป็นสิ่งเดียวกับอนาคตของตนหรือไม่ ไซว่าเธอจะเข้าใจทุกคำพูดของฮิเมะคามิ

ความไม่แนชัดนั่นเองที่ตกตะกอนเป็นความกังวลอยู่ในส่วนหนึ่ง
ของใจเธออย่างไม่ยอมเลือนหาย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)